

Rafet saatine bakarak söylendi. “Hadi artık Atlas! Saat on buçuk oldu. Yatağal!”
“Yarım saat doldu mu?” diye sordu çocuk ekrandan gözünü ayırmadan.
Rafet ‘evet’ diyecekken duraksadı. Yarım saatin dolmasına henüz on dakika vardı. Yalan söylemese iyi olacaktı. “Hayır, daha on dakika var ama yatman lazım artık. Okula başlayacaksın.”
Atlas klavyenin üzerinde sağa sola eğilerek yarış arabasıyla yoldan çıkmamaya çalışırken, “O zaman niye yarım saat oyna dedin?” diye sordu.
Rafet çaresiz bir halde iç geçirdi. Bu çocuğa laf yetiştirmek giderek zorlaşıyor, diye düşündü.
“Tamam. On dakika daha bekliyorum o zaman!”
Atlas birkaç dakika sonra bilgisayarı kapatıp babaannesinin kucağına çıktı.
Rafet bazı düşüncelerden bir türlü kurtulamıyor, kurtulamadığı için de korkuya kapılıyordu.
“Atlascım?” dedi torununa sarılarak.
“Efendim babanne?”
“Burda... Benim yanımda... Foça’da mutlu musun?”
Çocuk oflayarak yüzünü buruşturdu. “Sen de hep bunu soruyorsun.”
Rafet hemen kendini savundu. “Aaa! Ne zaman sordum?”
Atlas gülümseyerek cevap verdi. “İzmir’e gidiyorum ya! Gelince hep böyle söylüyorsun.”
Bu sözlere şaşırarak Rafet en makul açıklamayı bulmaya çalışarak yumuşak bir ses tonuyla konuştu. “Çünkü İzmir büyük bir şehir. Orda her şey var. Parklar, alışveriş merkezleri, oyun alanları. Sonra... Annenle babanın arkadaşları. Onların çocukları. Sitedeki akranların...”
“Akran ne demek?” diye sordu Atlas araya girerek.
“Yaşıtın demek. Seninle aynı yaşta olan.”
“Ama burda da akranlarım var.”
“Burda da var ama çok değil! Orda daha çok arkadaşın var.”
Atlas omzunu silkti. “Okul başlayacak ya! Burda da çok arkadaşım olacak. Çok arkanım olacak.”
Kadın gülümsedi. “Arkan değil akran. Ak-ran.”
Atlas kelimeyi birkaç kez alçak sesle tekrar ettikten sonra doğrudan sordu: “Babanne, sen beni istemiyor musun? İzmir’e gitmemi mi istiyorsun?”
Rafet ona sınıksıkı sarıldı. “Aaa! O da nerden çıktı? Ben bu soruları soruyorum çünkü... Çünkü senin burda mutlu olduğundan emin olmak istiyorum.”
Atlas kadının kucağından yere zıplarken, “Emin ol!” dedi ve şortunu çıkarıp yastığının altından pijamasını alırken babaannesine döndü. “Gitmek istersem sana söylerim.”

*

Uğur önündeki sehpadan boş çay bardağını alan Aysel’e, “Yeter, koyma artık. Eline sağlık,” dedikten sonra Bekir ve Hatice’ye dönerek açıklamasını tamamladı. “Elif’in sesini dinledikten sonra birkaç hafta içinde kararı bildirirlermiş. Kararları olumlu olursa bir sonraki dönem mi olur yoksa hemen mi çağırırlar bilmiyorum. Taylan o konuda bir şey söylemedi.”

Elif’in konuşmayı heyecanla ve gülümseyerek dinlediğini gören Hatice, “Hayırlısı olsun. Her şeyin hayırlısı,” dedi kısaca.

“Sağ ol Uğur. Çok uğraştın bu iş için ama olmayacak duaya amin denmez,” diyerek araya girdi Bekir.

Elif’in yüzündeki hayal kırıklığını gören Hatice kocasına hafifçe kızarak konuştu. “Olmayacak dua olmaz! O zaman o dua mı olur? Dur bakalım ne olacak?” Uğur’a dönüp dert yandı. “Benim

adam hep böyle tez canlı.” Sesini yumuşatarak tekrar kocasına baktı. “Bakalım ne diyecekler? Beğenip de kızı hemen uçağa koymadılar ya! Ne diyeceklerini bi işitelim evvela!”

Bekir cevap vermek yerine kafasını iki yana sallayarak Uğur’a gülümsedi. Aysel araya girip konuyu değiştirdi. Saat on bire doğru herkes odasına çekildi.

Aysel kocasının düşünceli halini görünce, “Uğur, bu işe giriştin,” diye fısıldadı. “Tamam, giriştik ama Bekir abi hiç istemiyor sanki. Aralarında tatsızlık çıkmaz inşallah!”

Uğur da kısık sesle cevap verdi. “İnşallah.”

“Elif de çok umutlandı.”

“Gördüm, gördüm! İzin vermezlerse en çok onun hayal kırıklığına uğramasına üzüleceğim.”

Bu sırada Bekir de Hatice’yle konuşuyordu. “Bi de bakalım ne diyecekler diyorsun! Ne diyecekleri belli Hatice! Bülbül gibi sesi var! Hadi buyur dediklerinde ne diyeceğiz? Yollayacak mıyız sanki?”

Hatice bir süre düşündü. “Bilmiyorum ki. Belki gider.”

Adam kızgınlığını sesine yansıtılmaya çalıştı. “Sen iyice delirdin kadın! Nasıl yollarız?” Karısı cevap vermeyince kısa süreli bir sessizlik oldu. “Hatice. Bilirim, sen en iyisini en hasını istersin Elif için. Ben de öyle isterim.”

“En iyisini istiyorsan niye olmaz diyorsun?” diye sordu Hatice.

Adam çaresizlik içinde açıklamaya çalıştı. “Bak, biliyorum, Uğur da Aysel de pek iyi insanlar ama Elif daha çocuk! Daha bizden ayrı başka bir şehre bile gitmedi! Memlekette okul tutturdu işte, okusun orda.”

“Kızın hevesini görmedin mi Bekir? Belli! Şarkı söylemek istiyor.”

“E senin yüzünden! Heveslendiriyorsun kızı.”

Kadın tartışmak istemiyordu. “Dur bakalım, sabah ola hayrola!”

Bekir kısık sesle söylendi. “Off Hatice! Ne inatçı kadınsın! Kafana taktın belli! Yollayacaksın kızı yaban ellere. Başına bir şey gelirse vebali senin boynuna, ona göre!”

Hatice gülümsedi. “Burda kalırsa ve başına bir şey gelirse, o zaman vebali kimin boynuna?”

Bekir açıklamaya çalıştı. “Anladın sen benim ne dediğimi.” Çaresiz bir ses tonuyla ekledi: “Bizim bi ayağımız çukurda, anasının durumu belli! Oralarda kızın başına bi hal gelse peşinden kim gidecek? Bizim gücümüz ne?”

Hatice dirseğinin üzerinde doğrulup yüzünü kocasına çevirdi. “Allah gitsin peşinden Bekir, sen ben gitsek n’olacak? Az tevekküllü ol! Az rahat ver gönlüne daaa!” Pikeyi üstüne çekerek diğer tarafa dönerken sözlerini sürdürdü. “Hadi uyuyalım artık. Allah rahatlık versin.”

*

Ece içeri girip ışığı açarken Ayça hafifçe sendeleyerek kanepeye yöneldi ve “Beraber son gecemiz ha?” dedi.

Ece tekli koltuklarından birine otururken gülümsedi. “Evet! Yarın yeni evime geçiyorum ama sen daha burdasın değil mi?”

Ayça başını salladı. “İki hafta daha. Sonra İstanbul’a gidip annemi görürüm. Toparlandıktan sonra da ver elini Ankara.”

“Sana kahve yapayım mı?” diye sordu Ece ayağa kalkarken.

“Otur otur. Sarhoş değilim,” diyerek gülümsedi Ayça.

Ece tekrar otururken niyetini açıkladı. “İki kadeh şarapla sarhoş olunmaz zaten ama miden rahatlardı.”

Ayça gülümsedi. “Midem iyi. Tam çakırkeyif oldum.” Biraz düşündükten sonra sordu: “Saat kaç?”

Ece cebinden telefonunu çıkarıp baktıktan sonra ona cevap verdi. “On bir.”

Ayça sehpayı bıraktığı çantasını karıştırırken, “Böyle zamanlar için bir şarkım var ama biraz yüksek sesle dinlemeyi severim,” dedi.

“Nedir o?”

“*Mabur Beste.*”

“*Abmet Kaya.*”

“Sever misin?”

“Protest müzikte tek isim bence ama bütün şarkılarını severim diyemem. Siyasi olanları ya da sözlerini ağlak bulduklarımı pek dinlemem ama sevdiğim de var.” Kızın merakla kendisine baktığını fark edince ekledi: “*Mabur Beste*’yi ben de çok severim.” Ayça’nın çantasından çıkardığı hafıza kartını müzik çalara taktığını görünce sordu: “Peki sen bu şiiri *Atilla İlhan*’ın nasıl yazdığını biliyor musun?”

Ayça kumandayla şarkıyı ayarlamaya çalışırken başını salladı. “Deniz, Yusuf ve Hüseyin asıldıktan sonra İzmir’de Karşıyaka vapurunda yazmış.” Ece’nin şaşkın ifadesini görünce gülererek sürdürdü konuşmasını. “E biz de okuyoruz bazen... *Gülünün Solduğu Akşam.*”

“*Erdal Öz.*”

“Evet. Bilmeme şaşırıdın mı?”

“Yok şaşırmadım da bizim dönemden bile çoğu kişi o olayları detaylı bilmez.” Gülümseyerek ekledi: “Taaa annelerimizin, babalarımızın gençliğinde olan şeyler.” Açıklamasında bir çelişki hissetti. “Yani evet şaşırardım biraz. Siyaseti sevmiyorsun gibi geldi bana. Hoş, ben de sevmem!”

Ayça omzunu silkti. “Hiç sevmem ama elbette dünyada ne olup bittiğini bilecek kadar okuyorum. Aslında ablam politika okumam konusunda çok ısrar etti ama ‘hayatta olmaz’ dedim. Yine de bu şarkıyı ablam dinlerken ilk duyduğumda, nasıl desem, ılık ılık geldi. Hüzünlendim. Aynı zamanda umutlandım. Şiirin hikâyesini öğrenip kendi başıma dinlediğimde ise *güneşten ışıktan yontarlardı sert adamlardı* kısmında gözyaşı dökmeye başladım. Ama tamamen rahatlık veren türde.” Gülümsedi. “Hâlbuki ölmüşler. Asılmışlar bitmiş! Ama öyle değil işte! Bu şiir bambaşka! Bu olay daha asil anlatılmazdı. Sanki ölüm değil hayat anlatılıyor. Bestesiyle de müthiş uyumlu. E *Abmet Kaya*’nın sesi, dinlerken zaten boşluk bırakmaz insanda. Şarkıyı ne zaman çakırkeyif olsam dinlerim ve aynı duyguyu hissederim. Azıcık ağlayıp rahatlarım.”

Ece eliyle işaret etti. “E hadi çal da dinleyelim.”

Ayça kumandanın tuşuna bastı ve başını kanepenin arkasına yasladı. Gözlerini tavana dikip şarkıyı dinlemeye başladı. Hafif bir sesle şarkıya eşlik ediyordu: *Şenlik dağıldı bir acı yel kaldı bahçede yalmız...*

Ece onun şarkıya kapıldığını görebiliyordu. *Müjgan’la ben ağlaşıyoruz* kısmını duyduğunda istemsiz bir şekilde gülmeye başladı. Kendini kontrol etmeye çalıştı ama artık çok geçti.

Girdiği duygusal havadan çıkan Ayça şarkının sesini kısıp sordu: “N’oldu şimdi?”

Ece gülüşünü bastırmaya çalışarak kesik kesik konuştu. “Üniversitedeyken bir arkadaşım vardı. Sosyoloji okuyordu. Karşılı. Naci. Azeriydi...” Kısa süreli sessizliğin ardından kızın ‘ne var bunda’ anlamında göz kırptığını görünce anlatmaya devam etti. “Bu lisedeyken bir kıza âşık olmuş. Kız da buna. Bunlar Şafî mezhebinden...” Duraksadı. “Unuttum şimdi Şafî miydi Şii miydi işte ondan. Âşık olduğu kız da Kürt ve Aleviymiş. Tabii sadece gizli gizli mektuplaşıyorlarmış. Aileler öğrenince kıyamet kopmuş, ayrılmak zorunda kalmışlar. Klâsik aşk hikâyesi. Üzerinden beş yıl geçti ama hâlâ unutamadım, demişti bana.”

Hikâyenin şarkıyla bağlantısını merak eden Ayça merakla sordu: “Sonra?”

“Sonrası... Kızın adı Müjgan’mış. Naci bana aşk hikâyesini anlatırken, ‘*Mabur Beste* bizim şarkımızdı. Ahmet Kaya’yla ortak yanımız. O da bir Müjgan’a vurulmuş, ben de...’ demesin mi?”

Ayça kahkaha attı. “Hadi yaaa? E yuh! O kadar dinliyormuş da kimse söylememiş mi?”

“İh! Naci ülkücüydü. Ortak arkadaşlarımız vardı. Bana bu hikâyeyi anlattığında, ‘Sakin *Abmet Kaya* dinlediğimi kimseye söyleme,’ diye rica etti. Yani öyle herkesin içinde dinlediğini sanmam.”

Ayça yüzünü buruşturdu. “Ne saçma!” Birkaç saniye düşündükten sonra sordu: “Sen düzelttin tabii? Yani şarkının anlamını açıkladın? Şiiri falan?”

Ece başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Neden?”

Ece bir süre sessiz kaldıktan sonra açıkladı. “Naci çok iyi ve çok zeki bir çocuktü aslında ama bu şarkıyı hep aşk şarkısı olarak dinlemiş. Öyle ki *Müjgan’la ben ağlaşırız* kısmıyla bütünleşmiş. Düzeltip de hayallerini yıkmak istemedim ama ne yalan söyleyeyim içimden çok güldüm.”

Ayça gülümseyip, “Ben olsam hemen düzeltirdim!” dedikten sonra şöyle bir düşündü. “Ama sen de haklısın! Anladığım kadarıyla çocuğun aşkından geriye bir tek bu şarkı kalmış.” Kafasını salladı. “Onu da elinden almak olmaz. İyi olmuş düzeltmediğin!”

*

Yannis ve Handan yatağa uzanmış, gün içinde olanlardan bahsediyorlardı. Rafet’in aklına geldikçe Maral’a kızmasına epey güldükten sonra, “Sen de Rafet abla gibi Maral’ı tehlikeli buluyor musun?” diye sordu Handan başını adamın göğsüne yaslayarak.

“İh! Maral sadece...”

Maral konusunda onun ne düşündüğünü çok merak eden Handan, “Sadece?” diyerek Yannis’i cesaretlendirdi.

“Hırslı.”

“Hırs, tehlike değildir diyorsun?”

Yannis gülümsedi. “Tehlike elbette ama sadece insanın kendine.”

Handan kısa süreli sessizliğin ardından aklından geçenleri dile getirdi. “Sen olsan, yani tarif senin olsa, satar mıydın?”

“Satardım tabii. N’apacağım? Tarifin tursusu kurulur? Satardım! Herkes bol bol yerdi.”

Handan başını kaldırarak adamın yüzüne bakarken gülümsedi. “O kadar paraya ‘hayır’ demem diyorsun yani?”

“Paradan değil! Aslında paranın olması da iyi ama ben böyle bakıyorum. Ben, Yannis. Rafet için durum farklı. Atlas’la ilgili.”

“Biliyorum biliyorum. Gerçi ben de satardım!”

“Yaaa? Parayı ne yapardın?”

“Burdan kocaman bir ev alıp tiyatro atölyesine dönüştürürdüm ve hemen çalışmalara başlardım.” Yannis bir şey demeden uzanıp saçlarını karıştırınca aklından geçenleri anlatmaya devam etti. “Ankara’daki evle ofis satınca bu fikrimi hemen uygulamaya koyacağım zaten!”

Yannis merakla sordu: “Nasıl? Dersi sen mi vereceksin?”

Handan güldü. “Beğenemedin mi?”

“Beğendim ama anlamadım. Nasıl olacak bu iş? Yani ders vermek için yeterli misin?”

“Değilim tabii ki. Ama İzmir’de araştırırım bulurum ders verecek birini. Bazı günler o gelir. Diğer detaylarla da... Sporudur, kostümüdür, provasıdır ben ilgilenirim. Bilmiyorum... Amaaan Yannis! Detayları düşünmedim daha. Hele bi para gelsin del!” Dirseğinin üzerinde doğruldu ve adamın gülümseyerek kendisine baktığını görünce, “Eee ne diyorsun?” diye sordu.

Yannis cevap olarak onu kendine çekip öptü.

*

Mecnun seraya döndükten sonra bir saat kadar hayvanlarla ilgilendi. Handan’la atları ve fayton konusunu konuştuktan sonra hayvanları rahat edecekleri bir çiftliğe yerleştirmek için Halil’i aramış ama henüz bir cevap alamamıştı. Köpekleri ve kedileri kontrol ettikten sonra çiçeklere göz attı. Ertesi gün epey işi vardı ama Ece’ye yeni evine alışması için birkaç gün izin vermişti. Seradaki ışıkları söndürüp sadece evin kapısının üzerinde bulunan ışığı açık bıraktı ve taş masanın yanındaki şezlongu karanlığa doğru çevirip uzandı.

Rüzgârlı bir geceydi ama gökyüzü berraktı. Ellerini ensesinde kenetleyip yıldızları seyretmeye başladı. Birkaç senedir Büyükayı takımyıldızını seyretmeyi âdet haline getirmişti. Okulda cezveye benzediği söylenmişse de düz bir tavaya benzettiği bu takımyıldızındaki yıldızları Nisan ayından başlayıp her ay birine odaklanarak bazen saatlerce seyrediyordu. Sıralama hep aynıydı. Nisan

ayında tavanın sapındaki ilk yıldızdan başlıyordu: Alkaid. Sonra sırayla Mizar, Alioth, Megrez, Fekda, Dubhe geliyordu. Eylül ayı boyunca da Merak adlı yıldızı seyrederek döngüyü tamamlıyordu. Son iki senedir ise internette bu takımyıldızın ilişkilendirildiği Callisto efsanesinden her bir yıldızın mitolojik öyküsüne kadar birçok okuma yapmıştı.

Astronomi aslında son iki yıldır bitkilerden ve çiçeklerden sonra en çok araştırma yaptığı konuydu. Bir ara 'işletme' okumayı bırakıp 'uzay bilimleri' eğitimi almayı düşündüyse de mezun olmasına bir buçuk yıl kaldığı için bu fikirden vazgeçmişti. Ama üniversitenin gözlemevini sık sık ziyaret etmeyi ihmal etmemişti. Yaz bitmeden Antalya'da bulunan TÜBİTAK Ulusal Gözlemevi'ne gitmeyi kafasına koymuş ama gelişen olaylardan vakit bulamamıştı. Ekim ayında giderim belki, diye geçirdi içinden. Şu teleskop işini de bir an evvel halletse iyi olacaktı. Sera nispeten ışık kirliliği az olan bir yerdeydi ve teleskop kullanımı için oldukça uygundu.

Mecnun heyecan verici bu düşüncelerle Merak yıldızında kaybolmak üzereyken seranın kapısında bir araba sesi duydu ve başını çevirdi. Karanlıkta yaklaşan silüete bakarak ayağa kalktı. Tekerekli bavulunu çeken kadını tanıdığı anda ise gülerken kollarını açtı. "Vaaay! Pır Pır Ranaaa! Nerden çıktın kız?" diyerek ilerledi ve onu kucakladı.

Orta boylu, beyaz tenli, ince yapılı bir kadın olan Rana zeytin yeşili gözlerini yumarak güldü. "Tokat'tan."

Mecnun ona taş masadaki taburelerden birini gösterirken sordu: "Yine mi?"

Kadın çantasını masaya bırakıp oturdu. "Şöyle deme Mecnun! Sen bari deme! Bıktım bunu duya duya!"

Mecnun üniversiteden arkadaşı olan genç kadına dikkatle baktıktan sonra kaşlarını kaldırıp ciddiyetle konuştu. "Gerçekten bıkmışsın... N'oldu? Anlatsana."

Kadın omzunu silkti. "N'olacak? Dördüncü kez terk-i Tokat yaptım. Bu sefer bittii!"

"İnanayım mı?" diye sordu Mecnun bir gözünü kısarak.

"İnan inan. Bu sefer çok kararlıyım! İki senedir, altı ayda bir deliriyorum. Demek ki benim dayanma sürem bu!"

"Boş ver! Sen... Şimdi nasılsın? Onu söyle."

"Nasıl olayım? On gün önce Birhan'la yine büyük bir kavga ettik. Bu sefer annesi de işe karıştı. Kadın bi saydırdı, inanamazsın! Meğer ne doluymuş. Birhan da 'sus' diyemedi tabii! Kapıkulu! Ben de hemen bilet alıp İstanbul'a gittim. Kuzenimde kaldım biraz. İki gündür de Çanakkale'de Nevin'deydim. Bizim dönemden, hatırlar mısın bilmem."

Mecnun başını salladı. "İzmir'i bulamadım diyorsun yani?"

"Ne kadar gecikirsem kârdır. Babam günde on kez arayarak tepemi yeterince didikliyor zaten. Tek derdi boşanma davası açıp açmamam. Offf! Bir-iki gün de burada takılayım dedim." Ellerini havaya kaldırdı. "Sürpriz!"

Mecnun gülümsedi. "İyi ettin. Aç mısın?"

"Açım valla! Bi menemen yapsana!" Çantasından bir poşet çıkarırken açıkladı. "Bu saatte belki ekmek yoktur diye yoldan aldım."

Mecnun ayağa kalktı. "Hemen yapıyorum! Hadi sen de yerleş, duş falan al istersen." İçeri girerlerken gülerken sözlerini sürdürdü. "Bu sefer şanslısın. Düzgün bir evim var artık."

*

"Bir fincan daha çıkar, ister misin?" diye sordu Ece kahve makinesini kaparken.

Ayça esnerken cevap verdi. "Yok, yeter. Yatalım artık. Çok güzel bir gündü." Ece'nin tepkisini merak ederek sözlerini sürdürdü. "Sen yeni evine gittiğinde Mecnun'la epey sohbet ettik. Benim için gerçekten çok faydalı oldu."

Ece kahve fincanlarını yıkarken, "Ah evet Mecnun'un sohbeti iyidir," dedi ve merakına yenik düşüp gülümseyerek ekledi: "Çiçeklerden mi bahsettiniz?"

"Yok! Ölümünden bahsettik. Bana annesinin babasının nasıl öldüğünden, o dönemde neler hissettiğinden bahsetti."

Ece birden kendini yapayalnız hissetti. Onca zaman aynı evde yaşamış olmalarına rağmen Mecnun bu konudan hiç bahsetmemişti! Adamla arasındaki mesafe kapanmayacak kadar açılmıştı sanki. Bir süre konuşmadan bulaşık yıkamaya devam etti. Zihnindeki düşünceler birbirini izledi ve sonunda kendini ona yeniden yakın hissedeceği mazereti buldu: Bu konuyu Ayça ile konuşması normaldi. Onun da ablası ölmüştü. Hem zaten Mecnun durup dururken kendinden bahsedene bir adam değildi. Hem ona bu konuyu hiç sormadım ki, diye aklından geçirip adama hak verdi. Muhtemelen Ayça türlü sorular sormuştu. Acaba tam olarak ne konuşmuşlardı. Kanepedeki Ayça'nın yanına otururken sordu: "İlginç bir konuymuş. Nasıl olmuş? Yani neler hissetmiş?"

Ayça onun Mecnun'la ilgili konuşmasından memnundu, bu yüzden hemen anlatmaya başladı.

Ece onu ilgiyle dinledi ve yirmi dakika kadar sonra, "Hadi artık uyku vakti," diyerek ayağa kalktı.

Onun Mecnun'la ilgili duygularından bahsedeceğini düşünen Ayça hayal kırıklığına uğradı. Ondand hoşlanıyordu işte! Peki neden bu konudan hiç bahsetmiyordu? Dayanamayarak doğrudan sordu: "Ece... Sen Mecnun'a âşık mısın?"

Bu soruyu aynı gün içinde ikinci kez duymayı beklemeyen Ece kalktığı yere oturdu. "Yok! Neden böyle bir soru sordun?"

"Ondan hoşlanıyor gibisin. Kaç gündür beraberiz ama sen hiçbir şey demeyince..." Omzunu silkti. "Merak ettim."

Ece gülümsemeye çalıştı. "Yok öyle bir şey. Yani Mecnun iyi bir adam. Birlikte çalışıyoruz. Arkadaş olarak gerçekten çok iyi. O kadar."

"Emin misin?"

"Eminim. Biz ikimiz... Yani... Biz o anlamda... Duygusal olarak uygun bir çift değiliz. Olmaz!" "Neden?"

Ece, "Çünkü..." dedikten sonra susup düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Çok farklıyız. Hayatlarımız, hayata dair düşüncelerimiz çok farklı."

Ayça bu açıklamadan hiçbir şey anlamayınca güldü. "Hayatı ve düşünceleri aynı olan insanlar mı birbirinden hoşlanır?"

"Tabii ki hayır! Ben şey demek istedim..."

"Ne?"

"Mecnun çok farklı. Aşırı farklı yani! Sanırım onun düşünme şeklini anlayamıyorum. Anlasam bile alışık değilim çünkü ben hiç o şekilde düşünmedim, etrafımda da öyle düşünen insanlar olmadı. Neyse... Zaten o da beni arkadaş olarak görüyor." Gülümsedi. "Sorun yok yani."

Romantik bir hikâye beklerken gelen bu genel ifadelerden pek bir şey anlamayan Ayça konuya ilgisini kaybetti. Üstelik çok uykusu gelmişti. Tekrar esnedi. "Ben de seni âşıksın zannettim. İyi olurdu... Mecnun'u sevdim ben. Biraz paldır küldür ama sağlam biri. Neyse... Hadi yatalım artık."

*

Handan sekize on kala Uğur'un kapısını çaldı. "Sözleştiğimizden on dakika erken geldim," diye söze başlamıştı ki kendisini bir anda salonda çay içerken buldu. Bekir Uğur'la kahveye gitmişti ama Hatice ve Elif'le tanıştı. Biraz sohbet ettiler. Elif'le birlikte eve döndüğünde saat sekiz buçuktu. Ece bavulunu toplamış gitmeye hazırdu. Ayça ise hâlâ uyuyordu.

Handan kızın yere göğe sığdırılamayan sesini duymak için can atıyordu. Ankara'yla yürüttüğü yoğun telefon trafiğinin sonucunda, konunun uzmanı tarafından önerilen opera parçasını kaydetmişti ve kızın bu parçayı en iyi şekilde okumasını sağlamakla yükümlüydü. İki günlük bir çalışma yeter de artardı ama bir an önce işe koyulmaları gerekiyordu.

Dizüstü bilgisayarını açtı ve opera videosunu ayarladı: *Tristan und Isolde* operasından *Liebestod* adlı parçayı *Waltraud Meier* söylüyordu. Elif'e bu videoyu dikkatlice izlemesini tembihleyip oteldeki yazıcıdan çıkardığı parçanın sözlerini kızın önüne bıraktı.

Ayça'yı uyandırdı. Hayır! Kahvaltı edecek vakit yoktu. Akşamdan sözleştikleri gibi onu bütün günü plajda geçirmesi için otele, Ece'yi de Sevinç'in evine bırakıp hızla geri döndü. Değişik işler

yapmak Handan'ı her zaman heyecanlandırır. Elif'le çalışmanın kendisi için de değişik ve zevkli bir tecrübe olacağından emindi. Neşe içinde eve girdi ve Elif'in yüz ifadesini görünce önce şaşırıp sonra telaşlandı.

Birkaç saat önce tanıştığı neşeli kızıdan eser yoktu. Elif'in yüzü düşmüştü ve ekrana bakan gözleri en hafif tabirle 'dehşet' saçılıyordu. Sakin ve cesaretlendiren bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı. "Güzeel! Dinlemeye başlamışsın."

Elif ürkek bir şekilde başını salladı. "Evet."

"Zor görünüyor biliyorum ama defalarca dinlersen söyleyebileceğinden eminim."

Gözleri dolan Elif başını iki yana sallarken, "Ben bunu söyleyemem. İmkânsız!" dedi sesi titreyerek. "Ben opera bilmem. Hem de hiç! Dinlemedim. Söylemedim. Almanca ise çok az biliyorum. Hatta hiç bilmiyorum sayılır!"

Handan kanepeye otururken ona işaret etti. "Gel şöyle oturup konuşalım biraz." Bu sırada hızla düşünüyordu: Taylan konuyu anlatırken kızla ilgili çok fazla bilgi vermemiştir. Yoksa vermişti de kendisi mi dinlememiştir? Sonuçta seçtiği parça kıza çok ağır gelmişti. Kızın özgüveninin sarsılmasına neden olduğu için kendine kızdı. Üstelik henüz onun sesini bile duymamıştı. Gülümseyerek söze girdi. "Elif. Bu benim işim olmadığı için yanlış bir parça seçmiş olabilirim. Şimdi sen o operayı unut! Ben önce senin sesini dinleyeyim. Sonra da uygun bir parça bulalım birlikte, ne dersin?"

Elif başını salladı. "Olur. Ne söyleyeyim?"

Handan onu rahatlatmak için kontrolü tamamen ona bırakmaya karar verdi. "Ne istersen."

Elif gülümseyerek sordu: "*The Cranberries*'in *Zombie* isimli bir parçası var, biliyor musun?"

"Evet! Çok severim. Hadi onu söyle!"

Elif ayağa kalkıp kanepenin köşesine tutunarak bir süre melodiyi mırıldandı, sağ eliyle bacağına vurarak tempoyu yakaladıktan sonra da şarkıyı söylemeye başladı.

Parça bittiğinde Handan kızın sesinin güzelliğini sindirebilmek için bir süre bekledi, sonra da iki elini çırparak ayağa kalktı. "Sesin muhteşem! Oturup şurda bir saat sesini övebilirim. İnan bana harika! O stüdyoda türkü bile söyleyen sesini dünyadaki her okul kapar! Hiç endişen olmasın! Operayı boş verelim şimdi!"

Elif'in yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi. Handan ona peşinden gelmesini işaret ederek masaya geçti. Dizüstü bilgisayarın karşısına, yan yana oturdular. Handan sesli düşünüyordu. "Bir caz parçası bulalım. İngilizcen iyi... Daha önce hiç söylememiş olsan bile..."

Elif araya girdi. "On tane falan caz parçası biliyorum ezbere."

"Yaaa? Demek caz dinliyorsun?"

"Münire Öğretmen. Lisedeki müzik öğretmenim sevdiği birkaç parçayı ezberletmişti bana. Derste sık sık söylememi isterdi."

Handan yetkin bir görüşten faydalanmaya karar verdi. "Peki en sevdiği hangisiydi?"

"*Mack The Knife!* *Ella Fitzgerald* söylüyor. Yani ben ondan dinleyerek öğrendim."

Berberce parçanın videosunu izledikten sonra Elif tekrar ayağa kalkıp şarkıyı söyledi.

Handan çantasından telefonunu çıkarıp, "Stüdyoyu arayıp parçayı bildireceğim. Yarın sabahtan mı gitmek istersin yoksa öğleden sonra mı?" Gülümsedi. "Daha iyi şarkı söylüyorum dediğin bir saat var mı?"

"Benim için fark etmez."

"O zaman öğlene doğru on bir diyelim mi? On birde stüdyoda olacağız."

Elif başını yana eğdi. "Olur."

Handan stüdyo ile konuştuğundan sonra kıza dönerek gülümsedi. "Şimdi... Çalışmakla geçireceğimiz koca bir gün bize kaldığına göre denize gitmek ister misin? Ayça'nın yanına, otele gidelim mi?" Elif'in ne diyeceğini tahmin ederek seri bir şekilde planını açıkladı. "Eve uğrayıp üstünü değiştirirsin, sonra da otele geçeriz."

Sevinç lokmasını yuttuktan sonra roka, nane ve maydanoz dolu tabağı Ece'nin önüne itti.

“Yesene! Limon da sıktım. Çok lezzetli. Bahçeden.”

“Öyle ama yeterince yedim. Teşekkür ederim.”

“E iyi o zaman. Israr etmeyeyim. Israr ederken yoruluyorum. Burası senin de evin artık.”

Ece sadece gülümsedi.

Sevinç onun yüzünü inceledikten sonra sordu: “İşe gitmeyecek misin? Saat onu geçti.”

“Aslında bir-iki gün izinliyim.” Gülümsedi. “Mecnun, yeni evine alış, dedi. Ben de bugün biraz yerleşirim, temizlik falan yaparım diye düşündüm.”

Sevinç buna hemen itiraz etti. “Anaokulu çocuğu musun sen? Ev işte! Nesine alışacaksınız? Hem ev temiz sayılır. Hadi sen işine git! N’apacaksın evde bütün gün?”

Ece gece pek uyuyamamıştı. Ayça’yla konuştuklarını düşünmüştü. Sabah kalkınca da hemen seraya gitmeyi geçirmişti aklından. Mecnun’a karşı yeniden yakınlık hissetmiş ve onu görmek istemişti ama bu pek uygun olmayacaktı. Sevinç’in söyledikleri arayıp da bulamadığı fırsatı ayağına getirmişti. Gülümsedi. “Haklısınız. Hem biraz yardım ederim, hem de birkaç kitap alacaktım, onları alırım.”

*

Uğur, Bekir’le ateşli bir siyasi tartışmanın yaşandığı sekiz kişilik bir masada oturuyordu. Herkesin aynı anda konuştuğu bir anda kimi takip edeceğini şaşırıp konudan kopunca, Bekir’e baktı. Misafirinün güzel vakit geçirdiğini görünce içinin rahatladığını hissetti.

Sabah kahveye geldiklerinde muhasebecisini görmesi gerektiğini söyleyerek beraber gitmeyi önermiş ama adam teklifi kibarca reddetmişti. Uğur da defteri okumaya başlamak için bu durumu fırsat bilmişti. İş tahmininden uzun sürmüş olsa da kahveye dönmeden önce arabada rastgele bir sayfa açıp okumuştur. Masada konuşulanları dinler gibi görünürken hayal kırıklığı içinde aklından geçenlere kulak verdi: Ne sanmıştın? Her sayfada senden bahsedeceğini mi? Onun da bir hayatı vardı!

Okuduğu sayfada, Meriç, komşusunun yardımıyla acil servise getirilen, yalnız yaşayan yaşlı bir kadından bahsetmişti ve Uğur etkilendiği satırları ezberine aldığı farkındaydı: *Elbette adamın yardımı büyüktü... Hemen getirmese kadın kan zehirlenmesinden ölebilirdi ama iki gün içinde bütün hastane personelinin bu yardımdan haberdar olması gerekli miydi? Minnet bekleyen bir merhamet ne kadar çirkin bir merhamettir!*

*

“Bilmiyorum! Her şey karman çorman oldu! Birhan’ı sevip sevmediğimi bile bilmiyorum ama bir şeyden eminim: Tokat’a asla dönmeyeceğim.”

Mecnun çayından bir yudum aldıktan sonra güldü. “Pır Pır! Bir kere de değişik bir şey söyle.”

“İnanmıyorsun değil mi?” diye sordu Rana hafifçe gülümseyerek.

“Yaaa beni boş ver! Kendin inaniyor musun şu söylediğine?”

“Bu sefer başka.”

“Nedir başka olan?”

“Yapamıyorum Mecnun! Tokat’ta yaşamak bana göre değil! Durmadan akraba ziyareti, durmadan lüzumsuz muhabbetler! Beyimizin işi iş tabii, akşama kadar fabrikada! Ya ben?”

“Böyle olacağını bilmiyordum deme!”

Rana derin bir nefes alıp verdi. “Az çok tahmin ediyordum tabii ama... Offf! Son zamanlarda çok sık kavga ediyorduk. Tartışma değil kavga!”

“Yahu siz daha evlenmeden en az otuz kez ayrılıp barıştınız benim bildiğim.”

Kadın elini havada savurdu. “Offf! Seninle de konuşulmuyor! Bir kere de hak ver bana!” Gülümsedi. “Ne biçim arkadaşsın sen!”

Mecnun bir gözünü kısarak sordu: “Bundan önceki bırakıp gelmelerinde... Neden geri döndün?”

“Yaaa bir taraftan da seviyordum onu, biliyorsun, âşıktım. Kokusunu özlüyordum. Anlaması o kadar zor mu?”

Mecnun, “Koklaya koklaya otursaydın o zaman,” deyince kadın kahkaha attı.

“Koklaya koklaya oturdum zaten. Ama nereye kadar? Ben evde oturup akşama kadar onu mu bekleyeceğim hayatım boyunca? Akşam olup eve geldiğinde o kanaldan bu kanala geçmesini mi izleyeceğim? Fenerbahçe ne yemiş, Galatasaray ne içmiş! Saçma sapan futbol muhabbetleri. Offf.. Ben evde çürüyecek insan mıyım yaaa?”

Mecnun gülümsedi. “Olur mu hiç? Değilsin tabii! Sana boşuna Pır Pır demedik, üç kulüpte çalışıp günde beş semte uğramazsan rahat edemezsin sen.” Kaşlarını kaldırarak sordu: “Birkaç ay önce konuştuğumuzda, dükkân açacağım falan diyordun?”

“Yok iplikçi yumakçı dükkânı, yok çantacı dükkânı! Ne iş yapacağıma bile onlar karar vermeye kalktı. Para onlarda ya!”

“Remzi amca ne diyor?”

“Ne desin? Biliyorsun, evlenmeme karşıydı. Herkes torun bekler, o bir an önce boşanayım diye gözümün içine bakıyor.” Bir an duraksadı. “Annemin emaneti olarak baktı bana hep. Birhan ya da bir başkası, fark etmez. Ona kalsa, kimseyle olmasam da olur.”

“Ne yapacaksın peki?”

“Bilsem! Ama bu sefer geri dönmeyeceğim. Birhan beni seviyorsa bu tarafa gelir. Ailesi de onu seviyorsa buna destek olur!” Bir süre sessiz kaldıktan sonra derin bir nefes aldı. “Evlenmeden ne kadar kolay geliyordu. Seviyorsan her şartta onunla olursun gibi... Ama olmuyor işte!” Mecnun kollarını göğsünde kavuşturup bir şey demeyince başını sallayarak gülümsedi. “Biliyorum sen söylemiştin! Aklına hiç yatmamıştı bu evlilik fikri. Birhan’a da söylemiştin, hatırlıyor musun?”

Mecnun güldü. “Ama bu fikir sizin aklınıza yattı. Hatta yatmakla kalmadı, uyudu bile! Sonra da... İşte şimdi horluyor...”

Rana bir kahkaha daha attı ve bir süre düşündükten sonra omzunu silkti. “Amaaan! Neyse ne! Kimin derdi yok ki şu hayatta?”

Mecnun hemen atıldı. “Benim!”

Rana ve Birhan, Mecnun’dan iki sene önce okula başlamışlardı. Mecnun’un okula başladığı sene bir grupta tanışıp arkadaş olmuşlardı. Adamın yaşadıklarını az çok bilen Rana hemen itiraz etti. “Uydurma!”

Mecnun kaşlarını kaldırarak açıkladı. “Dert dediğin, karşılaştığın sorunlar, değil mi?”

“Öyle tabii!”

“İşte seninle farkımız şu ki...”

Rana onun konuşma tarzına güldü. “Neymiş farkımız söyle bakalım.”

“Şimdi... Ben dertle samimi olmam!” Eliyle ileriye işaret etti. “O orda durur, ben burda.” Gülümsedi. “Dertle arana mesafe koyacaksın. Samimi olmayacaksın. Sahip çıkmayacaksın. Orda öylece yalnız bırakacaksın. O zaman bekler bekler... Şımaracağı kucak bulamayınca çekip gider! Siz öyle değilsiniz ki! Kucağınıza alıyorsunuz, şımarıkça koynunuza sokuyorsunuz. Sizden dert gider mi? Gitmez!”

Rana adamın mimiklerine kahkahalarla gülerken onları bir süredir seranın kapısından izleyen Ece hızla geri döndü.

*

“Çok teşekkürler Handancım. Elif sen de öğlen vakti güneşte kalma kızım. Hadi güle güle,” dedikten sonra kapıyı kapatan Aysel salona geçip duyduklarından memnun bir halde Hatice ve Nurcan’a gülümsedi. “Duydunuz mu? Ne kadar da beğenmiş Elif’in sesini.” Koltuğuna otururken Uğur’u bir kez daha takdir etti. “Uğur sestem, musikiden anlar!” Kimse bir şey demeyince rahatsız oldu. Dedikodu yapmamaya karar verdiği için beri fark etmişti ki iki insanın olduğu yerde biten

sessizlik, gerçekten sinir bozucuydu. Bu yüzden bazen dedikodu yapmayı özlüyordu zira sessizlikle başa çıkmak çok zordu. Sonunda dayanamayarak Nurcan'ın önündeki sehpa duran fincanı işaret etti. "Bitirdin mi falı?"

Arkadaşı irkildi. "Hıı! Bitti bitti."

Aysel fincanları mutfağa götürdü ve salona geri döndüğünde Nurcan'a sordu: "Bugün n'apalım? Hatice nineyi de alıp şöyle yavaş yavaş yürüyerek Yıldız'a gidelim mi öğleden sonra? Üç gibi falan?" Misafirine baktı. "İster misin Hatice nine? Yıldız çok tatlı bir kadındır. Genç bizden ama hoşsohbettir."

Hatice başını geri attı. "Yooo. Kusura bakmazsanız öğleni kılınca biraz uzanacağım. Vücudum biraz kırık, siz gidin."

Aysel hemen itiraz etti. "Yok canım, biz de gitmeyiz! Ben senin için demiştim. Sıkıldıysan diye. Sen uzan tabii." Arkadaşına döndü. "Biz otururuz, değil mi Nurcan?" Gülümsedi. "İş bulmaya çalışırız."

Nurcan biraz çekinerek, "Şey... Ben de sana kuaföre gider miyiz diyecektim. Boyam geldi." Saçını işaret etti. "İyice bozuldu bu ara, tüy tüy oldu. Uzamıyor bir türlü."

Aysel konuya derhal bilimsel bir açıklama getirdi. "Mevsimden! Bir de şu yeni gelen çocuk kesmişti en son senin saçını, değil mi? Onun elinden! Bazı adamın elinde saç uzamaz!"

Hatice nine gülümsedi. "Öyle derler." Nurcan'a döndü. "Benim saçım da... Oğlan vefat ettikten sonra yoluk yoluk oldu. E tabii, canın çağlayacak ki saçın çağlasın. Uzamıyordu! Kırak toprak otu gibiydi! Trabzon'da bir komşum vardı, bana bi ilaç yaptı da pek iyi geldi."

Nurcan umutla sordu: "N'aptı? N'aptı?"

"B vitamini aldık eczaneden. Üç tanesini havanda dövdük bi güzel. Un gibi oldu. Üzerine de iki kaşık zeytinyağı ve..." Parmağıyla gösterdi. "Şöyle fındıktan büyük, cevizden ufak, az tereyağı kattık. Azıcık da bal, bir kaşıktan az. İyice karıştırıp saçımın dibine sürdüm. Önce iki-üç günde bir yaptım. Sonra baktım saçım çok hızlı uzuyor, azalttım, iki haftada bire düşürdüm."

Kadını merakla dinleyen Aysel konuya hemen açıklama getirdi. "Vitaminden uzuyordur saç. Ben günü geçmiş vitaminleri çiçeklerin toprağına koyup suluyorum, azman oluyorlar!" Gözlerini açarak vurguladı. "Biz zaten zeytinyağlı sabun kullanıyoruz ama bunu da bi deneyelim." Nurcan'a döndü. "Tereyağı da var, unutul!"

Hatice araya girdi. "Bir saate yakın tutun kafanızda, sonra ıslatmadan sabun sürün veya şampuan dökün. O zaman çabuk arınıyor."

Nurcan işini şansa bırakmak istemiyordu. Aysel'den kâğıt kalem istedi ve Hatice'ye tekrar ettirip tarifi detaylarıyla yazdı. Şöyle bir düşündükten sonra sordu: "Peki bu... Saç da çıkarıyor mu? Dökülen saçları?"

Hatice kaşlarını kaldırarak gülümsedi. "Saç çıkmasını istiyorsan sarımsak dövüp katacaksın ama o kokar." Şöyle bir düşündü. "Eskiden karanfili kaynatıp suyuyla saç diplerini ovarlardı. Kınaya da katarlardı. O da saç çıkarır, hem de koyu renk saç. Deneyin bakalım."

Nurcan heyecanlandı. "Aaa! Deneyelim Aysel!"

Tam o an Hatice başka bir şey daha hatırladı. "Samsun'da Lâdikli bir komşumuz vardı, biz gençken. Ellisindeydi... O kadın bir ilaç yapardı, saç çıkaran bir ilaç! Yanlışlıkla tenine, eline, koluna değse ordan bile saç çıkardı. Görenler anlatırdı. Kuvveti bir şeymiş. Ben bir kere denk geldim, birinin kafasına sürüyordu. Rengi koyuydu."

Tarifi bekleyen Nurcan kadın susunca merakla sordu: "Evet? Nasıl yapardı? Ne koyardı içine?"

Hatice omzunu silkti. "Bilmem. Kimse bilmezdi! Tarifi kimseye vermezdi, mezara götürdü zahir..."

Aysel kızdı. "Allah Allah! N'oluyor böyle tarif saklayınca anlamıyorum ki! Madem böyle bir ilaç yapıyorsun, söylesene herkes bilsin! Veya sat yapan birine, herkes faydalansın! Niye saklıyorsun tarifi, değil mi?" Söylediklerinin onaylanması için diğerlerine baktı.

Hatice başını sallayarak onu onaylarken Nurcan birden bağırdı. "Rafet! Kurabiyeler!" O kadar heyecanlanmıştı ki elini Aysel'e doğru sallayarak neredeyse çığlık attı. "İş! İş!"

